

CONGREGAZIONE DELLA MISSIONE

CURIA GENERALIZIA, ROMA

Pôst 2015
Kráčať po ceste zmierenia, pokoja a pokory

Rím, 18. februára 2015
Popolcová streda

Drahí bratia a sestry vinčentskej rodiny!

Milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy v našich srdciach!

Pôstne obdobie je vhodným časom napremýšľanie o tajomstvách našej viery. Opäť sme pozvaní pripojiť sa k Ježišovi, ktorý kráča do Jeruzalema a sprevádzať ho až na Kalváriu, v tichosti zotrvať pri hrobe a zažiť slávu jeho vzkriesenia, na ktorej nám dáva účasť. Evanjelium Popolcovej stredy nám pripomína, že popri bohatstve vonkajších symbolov tohto milostivého času je Pôstna dobavnútorým putovaním: „*Ale keď sa ty ideš modliť, vojdí do svojej izby, zatvor zasebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti.*“ (Mt 6, 6)

Téma tohto pôstneho zamyslenia je zameraná na **zmierenie, pokoj a pokoru**. Vybral som ju po skúsenostiach, ktoré som nadobudol počas mojich pastoračných návštev v dielach dcér kresťanskej lásky v Južnej Kórei a v Japonskom Nagasaki, v Mauritánii, Tunisku a v Afrike. Uprostred starostí, úzkostí, bolesti a utrpení, ktoré zakúšame vo svete i v našom osobnom živote, nám Pôstny čas dáva mnoho príležitostí vojsť do „vnútra“ vlastnej duše, aby sme zachytili a precítili nesmiernu útechu, ktorú nám prinesie **zmierenie, pokoj a pokora**.

Zmierenie

Keď som navštívil dcéry kresťanskej lásky v Južnej Kórei, zaviedli ma do „Parku zmierenia“, ktorý tvorí územný pás medzi Južnou a Severnou Kóreou. Tento park bol vytvorený spoločným úsilím vlády a občanov po skončení Kórejskej vojny. Kórejčania tu prichádzajú uvažovať a modliť sa za zmierenie na tomto polostrove, ktorý tvoriadve krajiny, ale iba jeden národ s rovnakou históriou, jazykom i kultúrou. Dcéry kresťanskej lásky premenili našu návštevu na púť, keď sme pokojne prechádzali parkom, pričom sme premýšľali a modlili sa. Táto skúsenosť súvisí s Pôstom, ktorý nás vyzýva, aby sme sa snažili o zmierenie v našom osobnom živote, začínajúc **vnútorným uzmiernením** pri spomienke na to, že sme milované Božie deti. Až potom sa môžeme s prejavmi zmierenia priblížiť k našim rodinám, susedom, náboženským komunitám, našej práci, službám a k spoločenstvám, do ktorých patríme. Takýmto počínaním prehĺbime naše bratské a sesterské zväzky v našom Pánovi, Ježišovi Kristovi.

Keď dovolíme, aby duch zmierenia prenikol náš život, môžeme sa stotožniť s márnotrpným synom, ktorého príbeh nám v Pôstnom období ponúka Sväté písmo. Boli sme „mŕtvi“ a ožili sme; boli sme stratení a „našli sme sa“ vďaka nášmu Otcovi, ktorý chce s nami „hodovať a radowať sa“ (Lk 15, 32). Svätý Vincent de Paul, ktorý svoj život obetoval, aby prinášal zmierenie ľuďom všetkých spoločenských vrstiev, hovorieval: „Blaho pokoja a [zmierenia]... je niečo tak veľké a milé Bohu, že každému jednému hovorí: „*Inquire pacem et persequere eam. Hľadajte pokoj a usilujte oň.*“ (List 150 zo 16. septembra 1633, Coste I, str. 216)

V tejto Pôstnej dobesa modlime za zmierenie medzi národmi, napríklad medzi Severnou a Južnou Kóreou, medzi náboženstvami, krajinami i za zmierenie v našich rodinách a komunitách, aby sme boli ľuďmi, ktorých život a skutky odrážajú Kristovu lásku prinášajúcu zmierenie. Naozaj jedine skrze Ježiša môžeme dosiahnuť skutočné zmierenie, ktoré bude vždy na osoh Cirkvi i súčasnej spoločnosti.

Pokoj

Ovocím zmierenia je **pokoj**, ktorý ma privádza na moju druhú púť do Kobé v Japonsku počas návštevy spolubratov lazaristov a dcér kresťanskej lásky. Vybrali sme sa do Nagasaki, do mesta s najväčším počtom katolíkov v Japonsku. Ako to dokazujú dejiny, 9. augusta 1945 zasiahla Nagasaki atómová bomba. Po tejto strašnej skúsenosti sa Japonsko a ďalší ľudia dobrej vôle snažili vytvoriť viditeľný znak pokoja uprostred tejto tragédie. Vybudovali „Park pokoja“, ktorý sme navštívili. Je plný symbolov pokoja, ktoré venovali krajiny i ľudia celého sveta.

Veľmi ma zaujal hlavný symbol zobrazujúci volanie po pokoji. Je to socha sediaceho muža, ktorý jednu ruku vystiera a druhú dvíha k nebu. Jednou nohou sa opiera o zem a druhú má preloženú cez koleno, čo vyjadruje, že pre dosiahnutie pokoja je rovnako potrebná kontemplácia (preložená noha) ako aj činnosť (noha na zemi). Natiahnutá ruka symbolizuje, že všetci ľudia majú byť tvorcami pokoja a ruka zdvihnutá smerom hore vyjadruje, že na budovanie skutočného pokoja je potrebná Božia pomoc.

Základom zmierenia je pokoj, ktorý každý z nás potrebuje a ktorý začína v našom srdci. Až potom môže zapustiť korene v našich rodinách, náboženských komunitách, u našich susedov, v práci, v službách a v spoločenstvách, do ktorých patríme. Ako vinčentská rodina sa máme usilovať o budovanie pokoja a všemožne ho podporovať. Svätý Vincent nám pripomína, že „láska si vyžaduje, aby sme sa snažili vnášať pokoj tam, kde ho niet.“ (List 2054 z 23. apríla 1656, Coste V, str. 602).

Pôstna doba je najvhodnejším časom na modlitbu za **pokoj**, hoci žijeme vo svete neustálych hrozieb vojny, terorizmu a násillia. Táto cesta k zmiereniu, ktorej ovocím je pokoj, sa uskutočňuje praktizovaním čnosti pokory. Túto čnosť naplno prejavenu v skutkoch som videl počas svojej návštevy dcér kresťanskej lásky v Mauritánii a v Tunisku.

Pokora

Dcéry kresťanskej lásky, ktoré chcú slúžiť chudobným v týchto krajinách, to musia robiť pokorne a diskkrétne. V Mauritánii – v krajine, ktorá sa pokladá za stopercentne moslimskú – dcéry kresťanskej lásky pracujú s náboženskými komunitami kresťanského pôvodu, ktoré štátom nie sú oficiálne uznané. Dcéry kresťanskej lásky žijú v týchto krajinách vo veľkej osobnej i komunitnej pokore, pretože pracujú v laických organizáciách, ktoré slúžia chudobným. Nemajú v nich vedúce postavenie a musia spolupracovať s tými, ktorí ich riadia.

Pre život a prácu v takom prostredí nutne potrebujeme zmierenie a vnútorný pokoj, aby sme dokázali prijať tieto podmienky. To je výzvou predovšetkým k pravej pokore a „kenóze“, aby sa človek dokázal zriecť seba samého. Je ťažké žiť v prostredí, kde nie ste ani prijatí, ani uznaní. A ešte ťažšie je, keď nemáte možnosť verejne svedčiť o Cirkvi, ani o vinčentskej charizme.

To znamená, že čnosť pokory je tu možné praktizovať iba hlbokým duchovným životom a vzájomnou podporou v komunite. Nikdy nie je ľahké vzdať sa vedúceho postavenia a túžby ľudského ega po ocenení a uznaní. Prítomnosť dcér kresťanskej lásky v Severoafrickej provincii je nenápadným, ale pevným svedectvom pokory. Dáva našej charizme možnosť pokračovať v službe chudobným, najmä ľuďom žijúcim na okraji spoločnosti. Sú to chudobní nášho Pána a sv. Vincenta, maličkí, ktorí sú často odsunutí do úzadia alebo dokonca do zabudnutia.

Dnes dcéry kresťanskej lásky a členovia vinčentskej rodiny slúžia po celom svete v podobných situáciách. Vo svojej pokornej a často skrytej službe sú svojim dobrovoľným svedectvom zajedno s chudobnými. Svätý Vincent hovorieval: „Pokora spočíva v tom, že sa pred Bohom zriekneme seba samých a úplne vyprázdňime svoje srdce, aby sme v ňom urobili miesto Bohu, že nevyhľadáme ocenenie a uznanie ľudí a že ustavične bojujeme s každým prejavom márnivosti... Pokora urobí, [že človek] sa vzdá sám seba, aby bolo vidieť jedine Boha, ktorému patrí sláva.“ (List 211 z 22. augusta 1659, Coste XII, str. 304).

Z vlastnej skúsenosti viem, že ak chceme pracovať na *zmierení* a dosiahnuť *pokoju* v srdci, musíme si nadobudnúť a praktizovať *čnosť pokory*. Aby sme to dokázali, najlepšie urobíme, keď si pochtivo a s otvoreným srdcom pospytujeme svedomie pred Bohom. To nás privedie k tomu, čo svätý Pavol nazýva „kenóza“ – zrieknutie sa seba. Naším vzorom je Kristus, ktorý, „hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka.“ (Flp 2, 6-7). V kresťanskom živote táto lekcija pokory, ktorá spočíva v „zrieknutí sa seba“ nie je len nejakou osobnou iniciatívou, ale podstatnou časťou našej identity v Cirkvi. Pôstne obdobie nás vyzýva ku konverzii srdca – toho osobného i komunitného.

Srdce plné milosrdenstva

Téma posolstva Svätého Otca Františka na Pôstne obdobie s názvom, *Posilnite si srdcia!* (Jak 5, 8) sa plne zhoduje s našou úvahou. Iba praktizovaním pokory, pokoja a zmierenia sa naše srdcia môžu stať pevnými a zakotvenými v Kristovom milosrdenstve a jeho láske. Pôst je časom, kedy sa máme usilovať o vnútorné obnovenie v modlitbe, zahĺbenie sa do Svätého písma, každodennej Eucharistie a prežívania našej vinčenskej charizmy službou chudobným. To všetko nás nabáda k tomu, aby sme mali silné srdce. Vypočujme si, čo hovorí Svätý Otec:

„Mať milosrdné srdce neznamenať mať slabé srdce. Kto chce byť milosrdný, musí mať silné, pevné srdce, zatvorené pred pokušiteľom, no otvorené voči Bohu. Srdce, ktoré sa dá preniknúť Duchom Svätým a priviesť na cestu lásky, vedúcej k bratom a sestrám. V podstate je to chudobné srdce, ktoré pozná vlastnú biedu a obetuje sa pre druhého. Drahí bratia a sestry, v tomto štyridsaťdňovom pôste sa chcem spolu s vami modliť takto: „Fac cor nostrum secundum cor tuum“ – „Pretvor naše srdce podľa svojho Srdca.“ (z Posolstva Svätého Otca Františka na Pôstne obdobie 2015, str. 3)

Nech nám táto Pôstna doba pomôže vzrastať v láske ku Kristovi a našej vinčenskej charizme, aby sme kráčali po ceste zmierenia a uberali sa chodníkmi pokoja so „skrúšeným a poníženým srdcom“ (Ž 51, 19).

Váš brat vo svätom Vincentovi,

G. Gregory Gay, C.M.
Generálny predstavený